

for nogensomhelst Slags Urenlighed," sagde Provst Tønnesen med urokelig Alvor og i afvisende Tone. „Forresten er der et gammelt Ord, der siger, at man skal vogte sig for at kaste Barnet bort med Badevandet . . . og det kunde man maaske i vore Dage have godt af at indprente sig. Jeg tilstaar ærligt, at jeg er og i hele mit Liv har været konservativ, og at jeg aldeles ikke formaar at hylde de moderne Renskuringsprinciper. Naar man bestandig lever for aabne Vinduer og Døre, risikerer man altfor let at faa Huset oversvømmet af Eksistenser, der har deres rette Hjem paa Gaden; og det kan dog vist næppe benægtes, at der i de senere Aar er dukket Personer op i vort offentlige Liv, ja at hele Lag af Befolkningen er kommen til at spille en Rolle, som næppe vil blive Landet hverken til Ære eller Gavn. Naar Dannelse og Kundskaber ikke længer betragtes som nødvendigt for Virksomhed i det offentliges Tjeneste men næsten anses for et Onde; naar enhver Haandværkssvend eller Tjenestekarl skal have lige saa megen Indflydelse paa Rigets Styrelse som en Mand, der har anvendt hele sit Liv paa at udvikle sine Aandsevner og berige sin Erfaring, vil det snart gaa tilbage for et Folk, baade aandeligt og materielt — derpaa viser Historien tilstrækkeligt mange Eksempler.“

Bispen, der var færdig med at spise, sad tilbage-lænet paa Stolen med bægge Hænders Fingerspidser stukket ned i Vestelommerne over sin lille runde Mave. I denne Stilling havde han med tankefuld Opmærksomhed betragtet Provsten, mens denne talte. Nu anbragte han Armene overkors paa Brystet, lagde Hovedet paa Siden og sagde med et lille ironisk Smil:

„Hvad De der siger, Provst Tønnesen, bringer mig til at forestille mig en Mand, der kun vil bruge den højre Arm til Arbejde, fordi denne — enten det nu saaledes er bestemt af Naturen eller det skyldes dens mere udstrakte Benyttelse — er stærkere end den